

Po čase, taženém v takou šňůru, že dávno s ní spadalo prádlo,
v měsících, kdy dělal jsem cokoli mimo bytování v žití,
chodě nikudama, sádrou cáklá mátoha, povšim' jsem si,
že menstruuje podzim; v platněství zazvonily puklice
. i v leku optal jsem se kdo jsem, a zjistil
že nevím! že to nevím! že jsem jen starší,
starší a setrvaleji otrlejší,
a protože mne to podráždilo, píkatě jsem si povšim'
jak v čistírně nějaká mrcha arogantně vypnula srní strůnu,
a protože z toho na mne padl smutek i děs,
prudce dojalo mne na refýži, kde jsem se octl,
dospívající nehezke řecké děvče,
rozpaky doničující tak už zešmaťhané střevíce...

Nikal jsem na remízu; čtrnáctiletý uhráč na lavičce
s pozadím cyklistické výlohy a telefonní budky
hantýroval flaškou piva; žvanil; podrazila mne
desetideková šváda, kyd z nasekaných drobů
a do ropotu se i smrákalo, takže jsem pochopil
podstatu baterie; toledská katedrála
mokval~ v základech, světélkovala, stahovali před ní rola
a za zdmi činžáků, jak i od staletí,
oddrolovala se omítka i drobily se cihly,
knerozeznání uzpůsobeny nasáknout barvou dětí... Čas
zde hrál asi takovou roli jako já
a nejen já ve své bídě...

Tak v oné prázdnotě, obklopující nezřené bytosti
ale i ty očividné, jež kroky k domovu proměňovaly

v pusté počty,

rozpoznal jsem, a nejen já, že hodina navředla k provalu:
čas to nebyl: dejme tomu moment, kdy dopřesejpal Saharu

až na sítě zbyl jim lev, poslední, a posel: '-----

dejme tomu moment, kdy dva zbylí mořští orli
dávali pozor, aby si neurousali kamaše,

    i odpráskli je za to flintami, jichž hlavně,
    taženy chudáky, prodány byly milionářům;
    cochvíle kurva, která, i kdyby se byla chtěla proměnit
    v kloudný, kloubnatý čas,
    neměla zas ani tolik vychování

aby si před večeří opláchla pracky, bezčasi, bezchlebí,
že se až plány měst rozmuchlaly a zase složily,
vydavše se na pochod pochodem husím k hromádkám

turistů

    nikudama zaměnitelnosti všeho za vše,
    v mezinik, kdy hřbitovy hrnou se do knihoven crkotem

hnusným

zapřených pozůstatků: chápal jsem, a nejen já,

    že udeřuje hodina bez věží, bezpohlavnosti chlupů
    i oholu, k nerozeznání od všeobecného

    vyznávání čehokoli: i ptal jsem se, kde zůstaly magnet a měď,

    kde nacházím se a proč jsem žil, mezi kým

O to pobývám, pobuda,

a která hospoda mne ještě přijme, jenže

?- nebudou tam na nocleh ani Don Quijote, ani Sancho Panza,

    ani královský šašek, princ či uhlíř,

jen delegace výboru číslo třicetdevět,

psáči z unesca a fotografové.

Takže plynatý balón nahrával opačné vlastně kydnatosti,
duřivé dýni, hlavounštině plné poznatků

o rychlených žábrech, měřících, plné čar
prchaných po byrech; takže vše rvalo se do městnání,
mázdřelo hleny a táhlo šlahouny,
hutná to mazanina mezi subtrópem a lužním lesem.

Kde aspoň zela díra po víře v co ? Kudy naposled
táhla mračna a jak vypadala?

Zločinci, již je označili za sraženou páru,
sami se vypařili; kde zůstala střízlivost
se svými štíhleními, vypraženými zárubněmi,
kudy muži ubírali se do svých cel,
jinými muži zdenuncovaní co pobloudilci, sami
slemejšice po slině Dona Basilia opět zmizevše,
kde naposled zuřila opilost, červená čárypiše,
házejíc liány po Dionýsovi, kde oinománie
naposled s řevem prorazila strop?

Kdy naposled viděl jsem hvězdy? copak nad Alpami -
hvězdy co *bludice kmitné*, koráby všemíra,

kudy sám pluju,

kdy naposled hrál jsem si s pískem, jenže

to zas ty koráby, mušlemi ověšené, hučet by musely

mou myslí,

kdy naposled myslel jsem na královnu,

majitelku kožišiny,

něžně jak holub na holubici, předzpěvák knihy Rút

a ne jen sumec smilec rující mezinoha -

netažme se - tázat se toť boj jen předstírat,

plus nemožnost vyhodit do vzduchu už i přesbudoucí svět

první básní

Postupně
mizelo všechno, kdyby se to dalo tak nazvat,
vyhnívalo kamsi, což není určení místa
i prchalo z řeči, kdyby tu býval byl ještě jazyk -
takže nebylo už vlastně ničeho, jako by se dal odpozorovat
opilý solipsist, který vše viděl dvojmo
a nazítří procit do svědčení bez postav.

Nikání v punktě; čtrnáctiletý uhráč
s pozadím knihkupectví, zřaseným do spisů,
hantýroval flaškou; vyhrávala kapela, vyhrávala *naporád*
a pomalu se i smrákalo, takže jen s obtížemi
nahmatal jsem Morseův klíč:
tikaly pod ním křížácké výpravy,
tikala o prkýnko Valdštejnova dna, nutkání na moč Edisona,
Torquemadovo huhrání, škvarky i oplajzy trénů,
tikalo dvěstě krabiček sardinek ve špajzu generála Syrového,
tikaly augmentace plné sedel,
tikaly posrané pokusy lidstva zvládnout to bez sebevlády
a najednou vešken ten směškový prach i krach
vzplanuly přede mnou,
vzplanuly, a nejen přede mnou, v žehravě sinavém zásvitu
bengálu divadýlka Matěje Kopeckého
ukradeného chlapci blbou matkou
naprosté neponětí o čemkoli sípělo co zašpuntovaná Etna
otvorem šakti, kudy
nikoli mystická vize, jen pára unikající z hrnce,
sivá, neštěpná, zavile syčela, nenávist věrců i bezvěrců,
nezletilá, vřidkatě pubertální
ohavnost ve směšném a směšnost v ohavném
máchaly břitvou po koridóru blázince, a nikdo neměl

po ruce židli,

takže doba, o které neustále se žvaní až padá zábradlí,
až klandry prokluzují, hrála ve všem asi takovou roli
jak já a nejen já ve své bídě

Alas, alas ! v lásce, jež nestvořila nic,
nenávisti, jež nikoho nezabila,
vášni bez založení města, vzpomínkách bez paměti,
ničím nevynikl jsem nad živočicha,
který si musí hrát a nesvede být sám,
nerozrazil jsem kruhy, obruče nepraskly,
aniž jsem sopku zkontroloval za podnož slunce;
jsem jako vy, vám podoben, vy podobni mně -
ubohý vklad pro možnost solidarity a
přesný pro jistotu nudy –
jakože ne pouhá odlišnost, vyšvihlá na hory,
ale učinivší to navíc samovznícením, bokem,
tváří i úhluje odraziště k úkolu co výzvě
člověku skutečnému:

a právě pro ten nedosah, vědomí viklavého sudu notorie,
rudla i třestila posedlost v šarlátovém hávu studu
v podvědomé, a snad jen proto účinné lítosti,
posedlost co seabemuk a vrat i zvrát žalosti z propasení
plny otvorů zely, na omluvu průměru,
pnl měru určitě, ale i na pováženou.

Řetězy kované pro odvěk i bezvěk; sebekruhy
rýsované setrvačně, zkaženě pudově, za bzikavého
dorážení ovádů, do písku,
jímž plnívali potmě přesejpací hodiny...
Poezií nelze se dobrat ničeho? ona po sebedelší muce
a byť zaplácena nenahraditelnou krví,

v kolejí zas jen do sebesmyku;
a dějiny, změna i proměna herce v nich,
zůstanou tím čím jsou, tím co se děje,
nikdy však tím, co býti má.

Nuda srazila mne naznak: *obestřely mne mrákoty*,
jak by býval byl pravil můj otec;
nuda vyuzovala mne do prohnuté tresky,
trní nudy mne oplétalo, nehodlal jsem se vyvléknout,
tekla by krev, a tělo je prazbabělé: nuda
mne však i unášela, dokonce nadnášela,
ona disponuje příšlehy komična, chloupky kopřiv,
takže svrbějí koule, nuda reptává,
brebentivá, nuda kovových sponek, démantu
položeného na koleje; nuda táhlá, vislice svislice,
konečná šestky i šestnáctky, nuda doznaná,
vyznačená záchytem o břich, oním nachýlením
typickým pro zánět jater či pobřišnice,
nuda přehlídky,
nuda, již sólo zívají andělové, anebo
když se zamyslíme, jak přerychle to uteklo,
aniž cokoli podrželi jsme v žárovisku, kdy led čekal
a nístěj se nestihla: nuda s žábami,
jimiž ševelí to kránu mezi pátou šestou,
nuda bez předchozího, umořená rozeznáváním
mříží od potíží...

A jako by všeho nebylo dost
v kmihu mezi tetivou a iluzí citadely
vidím zničené péro kočky po koťatech; s úmorně povislým

břichem

cára přes mostek - v tlamě kus jater? slimáka?
přepadne mne příměr: ona je tygr co nás záhy pohltí
a ten hnus v tlamě ona podstatná výseč hříchu,
ten lví podíl nás na nás. Obraznost? Předrážděnost?
Ale čím je předrážděnost, ne-li zavilým bděním,
domnívajícím se pohlídat zbytky, tj. neodpustit
si poslední možnost,
nebo je jen sebenenávisť, a tedy ze všeho vyloučená?
Ale co předci, osypaní už pepřem a odéry, týraní výhledy
na zalidňující se, přelidňující a zvolna neobyvatelnou

zemi -

ještě se ovšem Kašpar David směl v pauze rozkročit
nad troskami, kosenými pozdními stínadly slunce
oni nebyli předrážděni ? Co Homér, a tedy svět,
ječná placka plněná rozinkami, plovající v medu,
zem plodonosná, pohlaví rozlišena v čern a zlato,
předmětnost k nabrání čerem, kdy stačilo hrdlo otevřít
a vyronit báj při varytu v hradní síni žíhané zákmihy ohně –
což už v Íliadě nečtem krutá klinika, nečíhalo už i tam
sípějící zlo a hmat za duši přítelovou neprokázal se
jen máchnutím za párou, unikající se sykotem pod zem?
A jsou-li znaky paniky vbity už na tapíří štít Gilgaméšův,
copak my, pohrobci,
na chůdách tápotů, v jazyce okrajovém, rvání
planým a marným věděním, o co hůř, vždyť
věděním přec !
A když se jeden nesmí ještě zabít? kam?
Domů, ovšemže domů, tam totiž, kde bydlíme,
každý se tam přece stahuje, aniž tam žije,
každý tam zná i sezná to pokračování nikam,
dokračování tečen i překračování hromad
od táhlů včír k vejčům zejtrů...

Básníci? Notorici not ze zpěvníku jepic,
povazovaných ve hřbetě moskyty,
vyžírání cicer, protrahující
nekonečnou onánii subkultur, svědkové civilizací,
zatímco oni s roztrženým mozkem, Osipové v Gulagu,
už předem jsou zasypáni v mayských městech,
vydání bolševikům, domovnicím, patnáctému
okresu vídně -

takže rozhodli zasouti se mlčením strašlivějším
hrobu vyrabovaného - hrobu zapomenutého
a převálcovaného svěžími komandy - a myslitel,
došed od ústí Taja na Ust'-Urt, rozhodl se buď pro výnos,
anebo dobral pomátnutí.

Zbytek-kotletka hozená impotentní vzpouře,
zahoustlá nočky středostavovství,
při nepřestajném doporučování placebo:

Nerozčilujte se ! *Nekřičte na nás -
pane Solženicyn !*

II.

Uhlířská pracka začala rozvazovat pytle, a po putnách
sypat tmou: valem, v akordu, houstle,
a k tomu začal padat sníh: jenže to sněžení nebylo
tišením na panenských prsích, nevěšel tu stóry
navečerním městečkem v kočáru projíždějící pan Andersen:
byl to sníh naprchlý, krápravě mátlý, mušinčí,
taký, jaký jsem prsty zkoušival v Hloubětíně
takříkajíc pod hradbami spalovny,
taký, jakým si černoši ovlhčují límec košile, popílkatý,
předsypaný svinstvem, zjebaný houkárnou,
leposaze leibnitzovských monád určené k teplavému tání,
sníh potrubní, pohnípaný vnitřními střevy,
zatímco sněhulák uplácáný Bohem
mlže stát jen na návsi a Bůh sám
bydlet jen na venkově...

Mokře tedy hunělo a já, co soustínové množní
nechápal, zda čtvrtá ranní či pátá odpolední
vestavují okem Sudkovy vedutové kamery dům do parcely:
podezření pracovalo od nohou: ale spíše než nemocen,
byl jsem neschopen rozeznávat: plíživá totiž nenávist
míhala v mysli Breughelovu věž, osazenou na hradbách
otroky, již si nerozumějí... Právě pro mnohost scén
bylo ve mně jedno jediné od zvířete,
pud těžký na pudy, olovo dna,
vzpomínka postávala na měsíčním povrchu čtyřmi nohami
féry a každá ta noha
sedmdesáti vrstvami fólie fylogeneze byla obalena,
odkudsi z budky zaúpěla šeríková hudba,

na nádvoří, vylitým cínem, ostříbřil se vrchol smrku
a vpůli stezičky, prošlapané ke kurníkům,
rozmazleně jsem se zeptal: a babičko -
co bude dneska k vobědu ?
Husa, Ivuško ! a já se rozeřval: už zase?
Vypnul mi mozek, ale navzdory pádu nznak
vzpřímilo se ve mně zdraví tvora, který se chce zachránit
především tím, že zestruční členitost muk,
především tím, že přestane ubližovat sobě -
ne, že by se mně bylo projasnilo,
ktomu v té chumelenici křesalo pramálo příčinných světél, spíš
se mně rozemítalo pauzou mezi papyrem a písátkem
a najednou - střelen jsem zůstal ledňáčkem,
jediným zachráněným kamenem ze servaného náhrdelníku,
spatřil jsem ledňáčka, kovovou lučbu i loučení
se Lhotou pod Třeboní kde na rybníčku v zubech táhl jsem

pramičku,

ledňáčka střelbu, kmit, švih prutem prsíček
do masa maliny nádherného, slunného odpůldne,
hořícího jak bouřlivá soulož ve středu pevnosti...
Tichá ta odezva námluv věčnosti, jimiž byli jsme

namlouvání

my všichni na zásnubách, kam jsme se nedostavili,
začala znovuprosit i zvát, ano, byla to prosba,
tichoulinký, uzoulinký curůček zbytkového bytí,
který mne, zabijáka, uprošovat začal,
abych se nezabíjel..

Tu v napadené břečce mezi obrubníkem a pruhem chodníku
uklouzla mi noha: proměnil jsem se v pěšáka Alexandrovy

armády,

který urychlil krach tažení do Hyrkánie: podlomil se mi
tradičně vrtčivý levý nárt,
dědictví to po lvici, co mi zamlada ze msty nacíkala

do obličej,

protože ji rozčílil můj našišato posazený baret -
poslední, co jsem začil, byl levotočivý vlček levitačního blaha,
vzlétli jsme, zaobláčení v tekutém roztoku zvětšovacích

skel,

pod námi se rozježila kernatá zem Františka Josefa,
okamžitě tam padly do oka zmrzlé zadky koní seřazených
k paradě,

zaleskly se zelené kyzy, uši zalehly telením ledovců,
pětatřicettisíc tun chrámu Nanebevstoupení v Mostě,

oddrolily se s burácivým hukem a probořily do pěny,
smýklo to námi pod Rossovu bariéru, kde se rozkládal

tábor Amerikánů, zamíhaly tam tváře nasvícené karbidkami,

od nohou přes pohlaví a hrudní koš k mozku tuhli jsme, tuhli

smýklo to podruhé, ocitli jsme se severně od Dárdžilingu

na rampě Tygřího vršku, kde se po výstupu na piedestal Boha

zjančil jeden Šerpa: obestření mrákotami vnímali jsme

mumlání zvědavců, udeřila pulpátá ranní a tu všichni

ti ropotáci a cvakači kamer padli na kolena,

stopadesát kilometrů odtud na sever zvedal se oranžový

přízrak

kovaný měděným ledem, rubíny, smaragdy praštěly,

kněžna se protahovala, zdvíhala na kolena

drtíc pod sebou ledovcové splazy, nutíc je k řasnatým shrnům,

triumf světla a smrti temně řičel zdáli a shůry, sup

proměněný ve vlkodlaka, slunce,

zuřivě tomu zjevení klovalo zašpičatělé témě. Laviny

prášily,

markýzy naráz zotvíraly labutěnky, Kančendženg !
podchlazenou myslí mihla Valhalla plná krápníků,
chci se pohnout k jevišti, jenže místo funkcí kloubů
v nich zaprašťelo a oddrolilo se pár prášivých krystalků,
palety sršely, tvářely spektrum skutečných tj. světelných

dějin,

děs a krása magmatu před námi připomínaly požár

obilního družstva

s vyletujícímí snopy, opět máchlo křídlo a my
mrštěni byli směrem na půlnoc, k trojúhelníčku

švejcarského sýra pobaleného do staniolu, *Everest*
je až ten maličký vzadu!

má košile se trhala k srdci, orgasmus stoupal,
rozsálané plotny cejchovaly hrudník, prsy smahly
a v mdlobách bytosti, kráčející po obzoru sebe samé

co nepatrný rzivý mravenec a současně domnívající se
býti vším - rozklenuly se Nadhimaláje, strom významu,

jenže neznámého a umrzlý: tápal jsem v zeměpisu
a váleje se po běhounu, vyrážel: *Čogorí*, černi v šarlatu, *Annapúrno*,
svrhující nápadníky s trůnu, panno

o které netušili, na kterém divánu čekáš rozklíněna,

Mačapučáre, štíčí hřbete dosud nezraněný, ano,

přítakám, oslavuji, křížuji se, křížuji,

jinému znamení přítakání mne nenaučili,

prsová běli, samoto zásněhu, hučivý uragáne,

do něhož vypoťácel se Oates, aby zešílel

a ty, hrozbo tří na pérech poskakujících, hlady pomínutých
rosomáků před zápražím horské chaty, někde v Konkordách
a osazené zajatcem bez zásob a zbraně

dávno zašla mosaz hmatů a držeb, zčernal nikl klik a brzd,
proto nezbyvá než hrouzivý vítr padlosti do vášně a proto

miluju a mám strach, takže mezi tebou a mnou,

cinká stěna z vanadové oceli, výsměchem legovaná
a již démon do plechu táhl i vytáhl tak,
aby zela průhledná a za ní tančily stvolnatě krásné
dívký bez rozeznatelného a zvoucího pohlaví...

Co zbylo po procitu ? - možnáže vojíni bitvy na Marně v jejích
prvních dvou hodinách vítali sršící jazyk zániku

vstřícněji

než ještě včera bez Rimbauda postrky svého civilu,
nafilmané posunčiny, útraty po trafikách, honičky
v podsklepích posraného živobyті -
věruže syt jsem hřešení, ostatně ze zpopelněných varhan
cítíl jsem stoupat a vzápětí stahovat se mračna všeobecného

neštěstí, ,

mračna uchrchlaná, pod nimiž sténaly stařeny s vozíky,
starci vytrhávali si poslední osiřelé pavíání chlupy
z lebek: kam
sáhl jsem do slovníků,
vytáhl jsem zmučeného šaška,
mrtvolu z lednice, rozeštvanost z chlíva,
zběsilce islámu, slintače křesťanství, vydřeného
do těch fotelových pér,
fialový rozpaky a hořem z rozumu i bezmoci, vnímal jsem
surovou rozjebanost světa, blátivý smutek z toho srkal
u dna lichých skel - zjevení odešlo: zbylo
jen odprejskané zrcadlo hříchů, pokrápané mušinci, žárovka na nástupišti
nádražíčka v Pečkách ve tři ráno, anebo mastný papír poletující po peróně,
kde špalky podepřeno vaklá deset šlísfachů, opatřených

nápisem:

*v prípade výpadku prúdu
skrienky batožinu nevracajú...*

Pracka uhlíře začala rozvazovat pytel: krachaly z nich brikety tmy:
krachaly lámavě, v akordu, a ktomu
začalo sněžit houšť; ale kdeby se vzalo sněžení v horách -
pobulíval kropínkatý, předem umřelý sníh,
jaký jsem zkoušíval, dvacet minut od protržení duchny,
v Hloubětíně, sníh, jímž si černoši ovlhčují límeček,
sníh objednaný, zjebaný houkárnou,
brek zašlé oblohy, buchna olova nad státní věznicí,
sníh potrubní, ohnípaný vnitřními střevy,
sníh města všude-nikde, zatímco sněhulák uplácáný Bohem
může stát jen na návsi a on, stvořitel a dárce radosti,
bydlet už jen na venkově.

Zestárlý, nemytý strejda v periferní boudě
hnípal nad lavórem vajglů: před pěti léty odjančila mu

klisna

a on se zbláznil: býval to lovec a zpěvák
a teď je vděčný za stín vaříče na plátně stanu
a že si na bobku smí ohřívát polívku, nejlíp hrachovku,
po které mohutně bzdí: topí v hučatém dědkovi
nakradenými latěmi, klacky sociálizmu,
které se povalují po skládkách v československu
anebo těsně za pomníkem envera hodži, odkud se střílí
bukvami soptitiny po knězi
převlečeném za chodící turban. Chlap loví v lavóru,
rozmílá hrst vajglů, točí si dělaniko, a čumí:
Co vidí? Krzna na hradbách? Stehna? Ucellovy koně?
I starou belu... Vidí a sleduje totéž a míří na totéž,
co i nač Augustin, Spinoza i Mozart -
když umírali.

III.

A tu jsem je spatřil. Nezejevili se
pod hradbami Jeruzaléma, který k nám sestupuje
rychlostí rozkomíhaného sloního chobotu, a tedy
o jeden velkoperlový sáh za tisíciletí sluchu i paměti...

Spatřil jsem je neoklamán, podržel a už viděl:
Sourozenci to byli, ačkoli není mi jasno, jak
jsem tak na dálku moh' rozeznat, že jde o páreček:
beránka a ovečku, kudrnáčka a ovenku jsem viděl!
Po očku pozorovali krajinu
rozloženou pod nimi, z mírného svahu, za nímž zvedal

se strm:

kopýtkatě stáli předsupeni, opření o drnovou hradbičku,
a protože orli utrpení plijou člověku do očí unisono,
má je časem přesné: kopýtka šedozeleňkavá,
výtečně uzpůsobená pro stup, ohrocená proti skluzu;
ve skelném ztrnutí, v čočce bytí bez hnutí stáli
a nic jim neunikalo, způsobem teleskopickým:
rouno šamoa, tuhé a drsné, kroutilo se jim po tílcích
tušeně předem svalnatých: *una a putto*: vesele se z nich

kouřilo,

srkali chřípěmi, rozštěpem humoru,
kterým příroda sama si je byla rozhrnula v ústech,
zadečky vyduřeny proti kopci, ve střehu, přesto
beze stopy strachu,
ač nedaleko šachovaly strážní boudy, a země Kazachstán,
velká jak dehtovaná plachta celá tu střela se zrejhovaná
na jedno velikánské vojenské jebaniště -
Začalo sněžit; a byl to sníh utěšení vašeho,

milenci pod stříškami: sněžilo ztišením všech

Brucknerových mezcíasů, kdy nekomponoval, ale počítal
vrásky, pihy na manšetách, kolik kubomilimetrů obnáší

Mars,

sněžilo hustě a milostně, jak na boudy na Karláku
když jsem byl malý a děsival se ignácovského portálu
v záprtkovské tuše loyolovských hermetismů,
začalo padat v pohádce, mimikry bekáčků byly dokonalé,
přesto stáli rozeznatelní: proměňovali se v pahrbečky
nebojácné- důvěřivosti, pak se pootřásli, krupky
rozpršely se na vše strany, poodběhli, shýbli záři,
aby začali vykusovat mezi provalinkami
nějaký ten zbylý stonek kokrhelu nebo kuřičky;
začalo sněžít; a mně se rozetmívalo poselstvím,
jež nám nepředali, jakože neustále nás jen opouštěli,
foukali do pochodní držených za plamen
a pořáde maje ve vizíru beránka a ovenku, stroužil jsem
ukazovákem až jakési záduchy na jich nedbalost -
nebylo otce, nebylo matky, přízně dřevné, jen
rozcáraných čajů, tanečních, Husových sborů,
pravděpodobně i jim utkvěl ekzém někde uprostřed
mezi mozkiem, srdcem a pátým hasnutím -
rozetmívalo se mně
pozdějšími tápavými boji, rozběhy proti zdem,
klouby i srdce krvácely těm,
kdo dostali dar do kolébky i oněm, kdo teprve cestou zvedli
strašlivou, ostnitou drúzu mystéria, všem,
kdo znali alespoň ten příběh! Já neznal ani ten! ..
Dokonale odsířelý, zahozený pohan
mezi drn a křoví.

Všichni jsme si pak museli zastříhnout krovky:
každý sondoval tu svou, má za jedinou:
jeden do hospody, druhý do herny,
třetí do plynu, pátý do ouřadu,
šestý do Dedílie, aby se tam dal tetovat, a každý
na cestách právě jen svých
ten příběh potkával, potkávat musel,
zaflákaný mezi reklamy, pozavyšitý
do odznaků střeleckých svazů, zpovyrážený
na přezky opasků, nejhustěji ovšem
zamátý do meziprasáckého filmu huncútstva o ničem,
kde je možné všechno až na rozdíl mezi pravicí a levicí,
a kde nic neplatí, takže tam platí právě jen ten příběh
a vědomí: co je na tom páternosteru, já,
třináctset gramů salátu nahoře
plus skořepina, a že v ní nasucho tluče ořech...

Páreček si hrál: smáli jsme se na své dívané,
vyjevení ve zlatě, svíčku u srdce,
střechýly v nohou: na deset patnácte vteřin
neskučel v nás strach, nevylo pohlaví zánětem spojivek

po všem,

co nosí větev či jizvu: hustě padalo,
s požítkem, dárně, z roztržené duchny přebytku,
voda vysrážená v krystaly, v ono jsoucno přistižené v letu,
kdy nejsou ve službě ani mefisto, lucifer, cherub
a kdy světci mají přesvečerku jinde: krystalky
sládle chutnaly, žízně netišíce
a které jsi i bez pánaboha, leč právě bohabojně vídal
odzadu klásti se na babiččin šátek žinilkový.
Sourozenci skotačili; poskočil jeden, uhnul druhý,

pohodil jeden, nadhodil druhý,
synkopy i protitakty třepily notes Bély Bartóka
růžovým rubatem v mimoděčném, mimomozečném nexu,
upouštěny do aharmonického ladu, mateného skladu,
takže vytvořilo se pohyblivé pole fixu, jež jediné
způsobuje ještě, že nasliněná poušť řasí na okraji oázu,
a to i když se jí chrudem života prostředkem, onou
soustavou pekel,
kde ráj je jedním z nich...

Už syt jsem svých proroctví,
z jichž sady vyjde vždy aspoň cinkaný spodek žaludský
ve hře nikam, prohře předem: syt proroctví
která za člověka snadněji vykatuje stroj,
proroctví, která ničím jsou vyraženému oku královské modři:
a vision of royal blue - a sbit !
už syt jsem svých proroctví přistižitelných v každé čtrnácté

básni,

míchaných kopistí tuchy, sypaných dispozicí
a přece, ó smrti vítaná, zpívala, zpívala možnost
předem dotýkat se něčeho co nepáchne po tomto světě -
kotníkem pohnout, a vyhrnul se siný, zelenkavý jas
a číst bylo možno z lenošky hor sny ptáků, teprve nastíněných
úsměvným navraštěním obočí budoucího Boha!

Páreček si hrál; ovečka
přiblížila se na dosah, beránek za ní,
už nosil kroužek v nose a šel tedy za ní,
trkaje cestou do vloček, přesně tak, jak se nám zmiňovali,
že někteří světci běžně - a jak houstlo bělí
a nádhera míru otvírala premiéru bez nápovědy,

udělalo se mně mdlo při vzpomínce, že ještě včera -
vzápětí vděk; rozeběhly se koberce, zamíhaly vlečky,
kopí shůry probodlo mozek; v tu chvíli osvětlena před námi
v nekonečné nádheře chrámu nakocena stála kolečková

židle

mrzákova a z ní žhnulo slunce postiženého; kopí
probodlo ledovou jeskyni skrz naskrz i viděl jsem
prstíčky uštipovat chudobky a rozdávat je po třech,
Po svazíčku !
světlem do hlatě vylesklé viděl jsem Pětikostelní náměstí
v pět odpoledne v hlavním městě království, obdařeném
stříbrným lvem s drápy napeřenými proti nepříteli,
mozek letěl hudbou - ano, její pánovitá stehna
dlouhá jak havanský doutník a zakončena perlami,
viděl jsem katedrály zpívat v tratolištích,
boty trampů bodře zadusávat oharky ohnišť,
pohybem prostředníku, pootočením prstenu
odpuštěny byly nám pitky a všivoty lží po telefonech,
vzlínaly ke mně paže, pokud kdy hladily nepoučitelné
znovu jsem kotrmelcoval s prvorozcem po skládce,
hledaje s ním pátou neznámou škebli v deltě řeky

ty spánky,

Alegría,

donekonečna jsem v náruči druhého životního kola
muchlal kobližky a buchy dalších a dalších děcek;
konečně rozlepili dvířka vyuzeného letadla Capitol
a my směli jak zjančení kozli vyběhnout na tvrdý betón
letištní plochy místa Gander postaveného z barevných

sirek;

odporazila mne newfoundlandská fujavice, začal jsem se
nesmírně chechtat a zezad, z nedalekého lesa,

mně opět začali se vychechtávat shromáždění pyskatí losi,
krása lián v ecuadorském pralese stála přiměřem
orchidejím žen pojímaným zeleným přitímím zvědů, a dál!
konečně vzplanulo Maroldovo panoráma po celém obvodu,
jak krásné a dobré, jak krásné a dobré! vykřikoval
žák příčinnivý, velmi pilný, leč příliš živý,
vysluhuje si vzápětí sníženou známku z mravů, a dokonce
spatřil jsem postavu, ana s nahřátou peřinou
kladenou na modrá kachlová kamna, přibližuje se
k dětské postýlce, i jeho, an bere mne do náruče
a vyprošťuje ze zimnice způsobené nějakou mûrou
a každý špendlík, nality št'ávou, co jsem jich strás'
v prvním záchvatu blaženství, že jsou prázdniny,
nabyl velikosti právě porozeného Siria -

Beránci, netušíce naši blízkost,
dohopkali na pohlazenou k naší narychlo zbudované čekané,
viděl jsem sních zalepovat jim nozdry i jak vzápětí

dechem taje

a tu k úžasu do vyvrácení slyším, že oni spolu mekají
praberánkovskou mevrekevrevštinou
že bekají bevrekevrevštinou
přestalo sněžit,
vtrhla sem do oka udeřená modř, *no vision*,
a zatímco hlavenky zvířat ustrnuly v kulisách,
viděl jsem snášet se shůry
roh ze zlata? prasloní kel? sloní prakil ? mastodontí nohu?
zkamenělinu smilodonta z perel? oblaka přeplula výhled,
netrpělivost naběhla do vředu, povyskákali jsme,
klacky stříšky napadaly nám na hlavy

- roztrh' se poslední cár

a vypuklo nebe -

S hukotem, jehož atomovou váhu, obávanou velebu
nedokázali jsme určit, s hukotem atlantické narvaliny
snášelo se k nám veleměsto na tácu,
čtverec? mnohostěn ? z dukátového zlata, v rozích puncy
ze smaragdů leštěných nehty andělů, město stavěné

výlučně do hudby
o zřasených poschodích, na jejichž ochozech postávaly
nedočkaví národové s písní Nebojte se, nebojte !

na rtech,

třístamiliard předků dokonale vzkříšených,
do jednoho byli nepopsatelně krásní, korespondovali
motýlími vznosy, lukostřelci s tanečnicemi,
naolejovaní zápasníci s děvečkami -
co do stavby ještě - vše pracováno ne šmahem ale mžikem
beze spár a trhlin, bez námahy, výnosem jádra,
viděl jsem z platiny tkané nervové soustavy, krajky rozumu,
rozlust parafrenie, třícicera z lazulínů,
třístatřiatřicet stříbrných křepelek svistem přelítalo
třístatřiatřicet stříbrných střech, zdálky svítla
pohřešená knihovna Matyáše Korvína, uskupily se svozy
z hradů a zámek českých, knihovna sv. Kryšpína
jásala vstříc knihovně afghánské princezny,
megapolis hučela tunami včel, hudbou nadnášenou
jediným komíhavým pérem rajky opozdivší se v džungli,
město se blížilo, hrozilo zalehnout nejen tuto krajinu –
může být postižena celá zeměkoule, ten karamboloid -
a má tedy jedinečnou šanci
zpopelněn býti krásou!

Jen beránek a ovenka, vystrašení před chvílí
rozkotáním našeho úkrytu, nic nevnímali a už zas dobré

mysli,

hráli si dál, neboť zázrak pro ně
není výmyk věci ale soujem bytí, list snášivý
k listu rašivému

Ó syt jsem krákoravin svých, těch karetních triků,
ze kterých vyplní se vždycky aspoň žaludský spodek,
proroctví z hekárny, proroctví, které pro vystřelené

buvolí oko

nemá cenu šípu; syt proroctví
jež nalistuju bez prérie v každé čtrnácté básni -
zraj ráji, zadrž, zraj se, ráji zde, ještě vteřinu
nechej nás umírat v povětří vlasti, ve smaltu hmot
tavených rytmem neskonaleho dechu...

Beránku boží, který snímáš hříchy světa,
smiluj se nad námi!

Ovenko boží, která spásáš bláto světa,
dej nám svůj mír! pryč s tebou, vypelichaný paviáne,
který si před bordelem vyzouváš střevíce, pryč
luxusní limuzíno, pumo vilně přichystaná ke skoku
s přivřenými klapkami světél, a na jejíž střeše
k naprostému svému zděšení vidím stát vinnou sklínku
s odstřelenou stopkou a dnem vzhůru,
pryč s tebou preapokalyptická nervozito naběhlá práškama,
pryč s tebou lettristická litanie bez liturgie,
proklatci, zelení otravou světonázoru

Stáli

stáli jsme pod hradbami Jeruzaléma; toho ovšem
který nikoli byl vyhnán do dálav, toho ovšem
který k nám sestupuje rychlostí myšlenky posla panice,
za výmyku všech pravd, v dokonalém čase

frázovaném jen výronem medu z konvice, bzúčením včel,
dokonavostí zdání, smazem principů, ablací reflexe,
hmatatelně a především bez toho,
co odjakživo měl jsem za kapitální podezření:
že totiž být svět skutečný a skutečnost skutečná,
dávno bylo by muselo dojít k Uskutečnění:
důsledně, stáli jsme tu se všemi, kdo kdy byli zaházeni
do hirošimských, varšavských, kampučeských hrobů,
prodání na tržištích, zrazení v ohbí chodby
nastaveným plivátkem,
pluky Indiánů, jedním trhem čerenu vylovení,
zpívaly z ochozů, všechny oběti kručivě krutých Aztéků
zpívaly z ochozů, Cortés znovupostavil lodí a odplul,
dějiny máchaly perutěmi prudčeji všech mořských orlů
s kamašemi urousanými o peřeje krásy, nebylo třeba
ochrany, estrády plánů hroutily se do dřívěk,
vždyť z oken ráje padala drva tak mocná a vonná,
že nebylo třeba dovolávat se větvitě pohlavnosti,
parků bylo co stodol před třicetiletou válkou,
všechny dveře, spraveny, doléhaly, a byly to dveře podivné:
kdoši dechl a zavřely se tak, že žádnou mocí
nešly otevřít: kdoši zapěl, i otevřely se tak,
že žádnou mocí nešly zavřít; a všichni
jásali hymnus, chorovod souzvučný, kolo zpěv
unísono tuttí pro ta dvě stvoření pohybů přesných,
kopýtek drsných, hraněných proti skluzu i smeku,
muž nad kupou nedopalků byl slušně oblečen
a nejenže nemusel už pít, nemusel se ani modlit,
neboť byl splněn a jeho k němu navrátivší se žena
povídala k němu, ano povídala co šátek,
darovaný v den první.

Jen beránek tohle všechno nevěděl, a proto si hrál,
jen ovenka tohle všechno nevěděla, proto hopkala
a oba pobekávali...

IV

Slyšte ubožáka, anachronika s oparem
někdejších vidin na nynějších rtech!
Na několik vteřin nebyli jsme tu hosty,
nehráli roli, žili jsme,
protože kdykoli kdekoli smíme být svědky
trojdomého zvonobití, a stane se nám to nejednou,
naše bytost se ihned
přimražena
poznává sama v sobě,
blažený stud nás vynese na obří dlani, a chvíli
než zas zapomenem - unáší nás tam,
kam vsutku patříme...

Co bylo dřív? Slepice nebo vejce?
Co třesklo dřív? Krach *krachu* nebo výstřel?
Jisto, že zánik lidstva
udál se takto:
vysoko uslyšel jsem zešílevší hlas ženy,
čepel vize, vytažená ze zrazené matky, sjížděla po šíně,
zelený plyn *uniwit* vnikl do ponorek
a všechno šlo ke dnu jak sekyra:
já sám, když urččen jsem v nedalekém křoví dostih' střelce,
který se motal mezi patronaškami a dohodou,
a téměř ksmrti ho ubil břinkovkou, než jsem zaútočil,
neuniklo mi, že nosí visáž co opařený žalud
zavařený do žluklého loje, a co jsem ho mlátil
nepočítaně, a ta mišpule kňučela,
střídmou popadajíc se za břich i leb - mou uválenou myslí
kmit jednak blesk zuřivosti, že nemám za pasem

zavazák,

jednak, že zrazen jsem pochopem, že ne tehle,
prostě ne ten co střelil, nýbrž bar světa,
štíplý a nakocení na roh,
blanitost musu rozmuseného že to udělaly,
a že dokonce to udělaly samovznícením,
smykem mastné špíny, bokem.

Zničen můj život, ostatně po výstupu z trestu,
borka bez kmene: váš ohrožen: všech zrazen:
že se první pýcha zvrhla do špenátu?
a že druhá chtivost zvrací do prostoru to,
co do ní nacpal třetí mus ? Drobet málo
za děti na sněhu, za děti při hře,
cestou. . .

Beránku ve sněhu, který smýváš bláto světa
smiluj se nad námi!
Ovenko na sněhu, která spásáš bláto světa
dej nám svůj mír!

Říjen 1979